

Pastoor John Burger viert de komende weken een driedubbel jubileum: hij wordt 50, is 25 jaar priester en 12,5 jaar pastoor van Berg en Terblijt. Het wordt gevierd na 'een hapje en een drankje'. „Want zo hoort dat in Limburg”, weet hij ondertussen.

Hoeder van het mysterie

door René Willems

Hij beschouwt zichzelf als 'een soort schatbewaarder'. „Als priester vertegenwoordigt je Onze Lieve Heer op aarde”, legt pastoor John Burger uit. „Dat vindt zijn climax tijdens de eucharistieviering, als je één wordt met Christus. Het is een van de grootste mysteries van de kerk, die je als priester hoedt.” Met die houding behoort hij tot de behoudende vleugel van de Zuid-Limburgse clerus. Anderen vinden hem ronduit conservatief. Bijna automatisch vouwt hij zijn handen. De pastoor glimlacht: „Is dat zo?”

Dat wordt wel gezegd, ja.

„Ik heb de voorbije vijftiengint jaar veel meegemaakt. Sinds mijn benoeming tot pastoor van Berg en Terblijt, en al vrij snel daarna ook van Houthem en Broekhem heb ik veel meegemaakt. Het vreselijke ongeluk op de Rijksweg waarbij drie jongeren om het leven kwamen, het overlijden van twee kinderen binnen één week, strubbelingen binnen het parochiebestuur - het zijn gebeurtenissen die je als mens natuurlijk niet onberoerd laten. Ik ben ook maar een mens van vlees en bloed. Het heeft mij veranderd, ik heb geleerd dat je ook moet dragen en verdragen, geven en vergeven. Maar ik blijf natuurlijk wel de vertegenwoordiger van de kerk. Als onze normen en waarden in het geding zijn, móét ik daar iets van zeggen: we kunnen ons geloof niet in de uitverkoop doen.”

De kritiek die u over u heen krijgt, moet u als mens toch raken. Hoe gaat u daarmee om?

„Tja... Op het moment dat je besluit om priester te worden, kies je meteen ook voor het celibaat. Je

weet dat je de rest van je leven alleen bent. Het betekent onder andere dat thuis ook niemand op je wacht bij wie je na zo'n zware dag je hart kunt uitstorten. Dat is wel eens moeilijk, ja, ook na die vijftiengint jaar. Gelukkig heb ik goede vrienden met wie ik mijn gevoelens kan delen. Priesters, net als ik, die in dezelfde situatie verkeren en dus heel goed aanvoelen hoe dat is. En dan is er altijd nog de helpende hand van God, juist op zulke momenten ervaar je dat je er gelukkig toch niet alleen voorstaat.”

Dat verbod om gehuwd te zijn, is voor veel mensen die een uitstekende priester zouden zijn reden om toch voor een ander leven te kiezen. Is dat niet jammer? Wordt het niet tijd om dat celibaat af te schaffen?

„Je bent ook op dat punt de vertegenwoordiger van Christus. Die was niet getrouwd, dus kun je ook als priester geen relatie aangaan.”

Alleen daarom niet?

„Een van de toegevoegde waarden van het celibataire leven is, zo heeft een ervaren collega-priester me vroeger voorgehouden, de solidariteit met de eenzamen. Je weet wat het is om alleen te zijn, waardoor je jezelf veel beter kunt inleven in de situatie waarin die mensen verkeren. Het maakt jouw verhaal naar huis, naar je vrouw en je kinderen. Een priester heeft dat niet. Ik heb het gevoel dat ik daardoor veel meer kan betekenen voor mensen die alleen zijn, wat tenslotte de belangrijkste reden was om priester te worden. En geloof me: er zijn heel veel eenzame mensen, ook in onze directe omgeving.”

Heeft u zich die consequenties gerealiseerd toen u besloot om priester te worden?

„Ach, wat weet je op je zeventiende van het leven? Ik wist dat ik - vanuit mijn Godsvertrouwen - koos voor een ander leven. De bisschop van Rotterdam, de latere kardinaal Ad Simonis, wees me daar ook nog eens nadrukkelijk op toen ik me bij hem meldde met mijn besluit om priester te worden. Maar wat dat precies inhoudt, wat de draagwijdte is van zo'n keuze ervaar je pas later, als je eenmaal priester bent.”

Hoe reageerden uw familie en uw vrienden op uw keuze voor de kerk? Limburgse moeders glommen vroeger van trots als een van hun zonen priester werd. Was dat bij uw moeder ook zo?

„Mijn ouders hebben mij altijd gesteund. Ik kom uit een katholiek gezin. We gingen in Scheveningen elke zondag naar de kerk, en thuis was altijd religieuze lectuur aanwezig. Een van de eerste boeken die ik las was de belijdenis van de heilige Augustinus. Maar het is niet zo dat ik als kind al braaf priestertje speelde, ik was niet eens misdienaar. Aan de andere kant heb ik wel meteen voor het priesterschap gekozen. Mijn broer droomde van een loopbaan als brandweerman, wat hij overigens nooit is geworden. Dat heb ik nooit gehad. Mijn vader en mijn moeder stonden op dat punt achter me, al hebben ze me nogmaals duidelijk gemaakt wat zo'n keuze betekent.”

Heeft u zelf ooit spijt gehad van uw keuze voor de kerk?

„Nee. Natuurlijk bekruipt je wel eens een gevoel van twijfel, dat heeft iedereen, dus ook een pastoor. Maar mijn diepste wens - God dienen en mensen helpen -

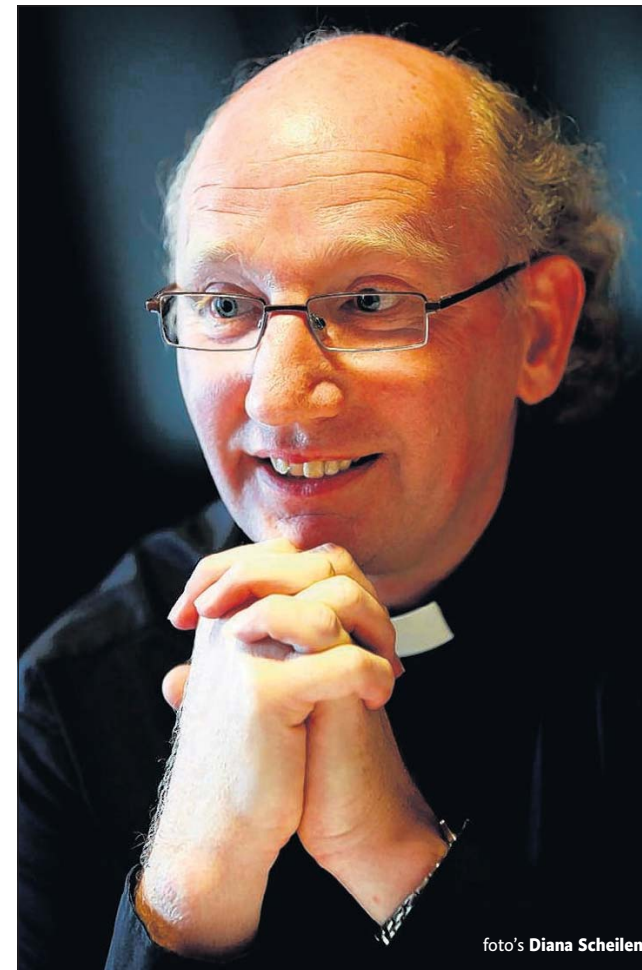

Pastoor John Burger

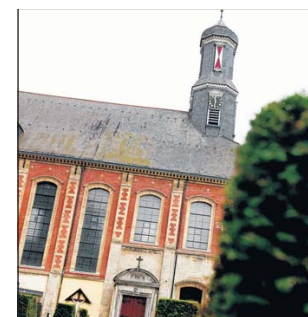
John Burger is op 26 september 1962 geboren in Santa Monica, Californië. In 1965 is de familie Burger weer geremigreerd naar Nederland, waar ze is neergestreken in Scheveningen.

Tijdens zijn studie in Rolduc heeft hij stage gelopen in Eygelshoven. In 1986 is hij als diaken gaan werken in Roelofarendsveen. Na zijn priesterwijding, een jaar later, is hij benoemd tot kapelaan in Barendrecht en - later - Nieuwenhagen.

In 1992 is hij pastoor geworden in Meerssen-West. In 1999 volgde zijn benoeming in Berg en Terblijt, waar al vrij snel Houthem en Broekhem bij kwamen.

foto's Diana Scheilen

heb ik kunnen realiseren. Ik heb het gevoel dat ik mensen in mijn functie als pastoor echt kan bijstaan, zowel in mooie als in droevige momenten.”

Het aantal priesters neemt af. U heeft zelf al drie parochies onder uw hoede. Collega-priesters zijn verantwoordelijk voor vijf, zes kerkdorpen. Wordt dat niet te zwaar, zelfs voor een relatief jonge priester als u?

„Zwaar niet. Wel moeilijker. Ik merk nu al dat ik de mensen minder aandacht kan geven dan in Meerssen-West, waar ik maar één parochie had. Dat is wel eens frustrerend, ja, dat klopt: soms zou ik veel meer tijd willen uittrekken

voor mensen die mijn steun nodig hebben. Maar het is nu eenmaal hoe het is: ik kan ook geen ijzer met handen breken.”

Maakt u zich zorgen over de toekomst van de kerk?

„Parochies zullen in de toekomst nog meer moeten samenwerken. Waarbij we onszelf ook serieus moeten afvragen of het mogelijk is om alle kerken open te houden. Dat hangt in belangrijke mate af van de bereidheid van mensen om er zelf hun schouders onder te zetten. Als pastoor kun je dat allemaal niet in je eentje. Dan word je een soort manager. En dat wil ik niet; ik ben priester geworden om tussen de mensen te staan.”

De viering van het jubileum van pastoor John Burger is gisteravond ingezet met een speciale bijeenkomst voor de jeugd in Broekhem. Vanavond is er om 17.30 uur een mis in de kerk van Broekhem, en morgen is om 9.30 uur een hoogmis in Houthem. Na beide missen is er gelegenheid om de pastoor te feliciteren. Zondagmiddag is er verder een orgelconcert in de kerk van Houthem, aanvang 15.00 uur. Volgende week zondag is er om 10.00 uur een mis in Berg. 's Middags voeren kinderen van de scholen in zaal 't Vöske een musical op. De voorstelling begint om 15.30 uur. Het jubileum zelf viert pastoor Burger later deze maand in de Portugese bedevaartplaats Fatima, samen met mensen uit zijn drie parochies.